

Tradycja

1. Chętnie słuchamy o dziejach własnej rodziny. Zbieramy zdjęcia, przechowujemy rodzinne pamiątki. Wiele osób poszukuje w archiwach wiadomości o przodkach... Starsze dzieci na lekcjach historii rysują drzewo genealogiczne swojej rodziny. Podtrzymujemy nasze zwyczaje, mama przekazuje córce, np. jak powinna wyglądać Wigilia czy Wielkanoc. Dlaczego **tradycja rodzinna** jest taka ważna? Dlatego, że sięgnięcie do naszych korzeni, przekazywanie (a łacińskie słowo „tradycja” oznacza właśnie „przekazywanie”) ważnych kart z przeszłości, umacnia naszą wspólnotę, pozwala nam uświadomić sobie, kim jesteśmy, jaka jest nasza tożsamość.

2. Jeszcze ważniejsza jest tradycja w Kościele. Katechizm Kościoła Katolickiego naucza: „To żywe przekazywanie, wypełniane w Duchu Świętym, jest nazywane Tradycją w odróżnieniu od Pisma Świętego, z którym jednak jest ściśle powiązane. Przez Tradycję «Kościół w swej nauce, w swym życiu i kultywacji uwiecznia i przekazuje wszystkim pokoleniom to wszystko, czym on jest, i to wszystko, w co wierzy»” (KKK 78). Jezus Chrystus polecił bowiem dwunastu Apostołom, których sam wybrał (Mk 3,12), aby Ewangelię, którą przyniósł i wypełnił, głosili wszystkim jako źródło zbawiennej prawdy i życia moralnego (KKK 75). Powiedział do nich: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody... Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28,18n). Apostołowie spełniali to zadanie przez swoje świadectwo dawane wiernie słowem i życiem - niemal wszyscy zginęli śmiercią męczeńską. Przekazywane przez nich świadectwo nazywamy **tradycją apostołską**. Wyraża się ona w głoszeniu, że zbawienie dokonało się przez Śmierć i Zmartwychwstanie Chrystusa, w udostępnianiu Ewangelii – ustnie i na piśmie - jako depozytu, czyli najcenniejszego dziedzictwa (por. 1 Tm 6,20), oraz w kształtowaniu życia pierwszych wspólnot chrześcijańskich zgodnie z wolą Jezusa Chrystusa. Dlatego tradycja apostołska, ściśle złączona z Pismem Świętym, jest zawsze obowiązującą normą wiary i życia, a za jej wierne strzeżenie i przekazywanie odpowiedzialny jest **Urząd Nauczycielski (Magisterium) Kościoła**, który tworzą biskupi, następcy Dwunastu, z papieżem, następcą Piotra, na czele. „Pamiętając o słowach Chrystusa skierowanych do Apostołów: «Kto was słucha, mnie słucha» (Łk 10,16), wierni z uległością [powinni przyjmować] nauczanie i wskazania, które są im przekazywane w różnych formach przez ich pasterzy” (KKK 87).

3. Czym zatem jest Tradycja? Jest **ciągle dokonującym się na fundamencie apostołskim, mocą Ducha Świętego, przekazywaniem w Kościele słowa Bożego i dzieła zbawczego, powierzonego przez Chrystusa Dwunastu**. Nazywamy ją **żywą Tradycją**, bo oznacza wciąż żywe świadectwo o Jezusie Chrystusie, które wiernie przedłuża świadectwo apostołskie. Można też mówić o **tradycjach (przez male „t”)**: formach liturgii, katechezy, moralności, pedagogii chrześcijańskiej, teologii, prawa i sztuki, które stały się ważnymi sposobami kontynuacji dzieła Chrystusowego w historii. Do takich tradycji zalicza się: przykazania kościelne, rozmaite obrządki odprawiania Mszy Świętej, tajemnice różańcowe, inne nabożeństwa itp. „Stanowią one szczególne formy, przez które wielka Tradycja wyraża się stosownie do różnych miejsc i czasów”. Urząd Nauczycielski może je podtrzymywać, odnawiać lub zastępować innymi (por. KKK 83).

Czy jestem dumny, dumna z tego, że trwam w wielkiej, liczącej dwa tysiące lat, tradycji Kościoła? Czy potrafię odpowiedzieć, czym jest „tradycja apostołska”, „Urząd Nauczycielski Kościoła”, „żywa Tradycja” i „tradycje”?

4. **Zapamiętajmy: Tradycja oznacza, że - jak naucza II Sobór Watykański – „Bóg, który niegdyś przemówił, rozmawia bez przerwy z Oblubienicą swego Syna ukochanego, a Duch Święty, przez którego żywy głos Ewangelii rozbrzmiewa w Kościele, a przez Kościół w świecie, wprowadza wiernych we wszelką prawdę oraz sprawia, że słowo Chrystusowe obficie w nich mieszka” (KO 8). Żywą Tradycją oznacza wierne przekazywanie tradycji apostołskiej w naszych czasach.**

Nie ma ani „wiary prywatnej”, ani „chrześcijaństwa «na ale», wybiórczego, selektywnego”, a więc takiego, które obywa się bez przyjęcia wszystkich prawd wiary, bez Mszy Świętej, bez biskupa. Jest tylko chrześcijaństwo wiernie zachowujące i przekazujące całe dziedzictwo Objawienia!

Ks. Henryk Seweryniak